

SĂ NU RĂMÎNEM INDIFERENȚI!

O lume ciudată, plină de dureri ascunse, cu reguli de neînțeles — Căminul spital Riu Vadului

În ziua de 8 oct. 1990, televiziunea suedeză a difuzat un documentar de circa 30 de minute cu niște imagini atât de zguduitoare și asemănătoare cu cele din lagărele de pe timpul lui Hitler încât părea de neconceput ca în zilele noastre să se mai poată întâmpla asemenea fapte pe care întreaga lume le-a înfierat și condamnat atunci.

Este vorba de un documentar făcut de televiziunea britanică imediat după Revoluție și la aproape 8 luni după, într-un cămin de copii handicapați din Moldova, imagini care erau neschimbate la 8 luni după Revoluție.

Comentatorul postului de televiziune și delegatul Crucii Roșii Suedeze Olof Karlender (secretar general C.R.S.) au afirmat că autoritățile române au refuzat să difuzeze filmul la televiziunea română.

Filmul a zguduit întreaga opinie publică suedeză care mai mult decât oricare societate din lume are o grijă deosebită de copii și mai ales de cei handicapați, având legi speciale ce protejează dreptul fiecărei ființe umane de a se dezvolta armonios, de a trăi omenest.

Statul și fiecare suedez subvenționează și cheltuieste sume ce se ridică la peste 1000 de dolari pe zi pentru fiecare om sau copil handicapat, având sanatorii speciale mai elegante decât hotelurile de lux și personal competent și specializat.

Nu cred că vă puteți imagina ce reacție au creat în opinia publică suedeză imaginile văzute, în care aproape 200 de copii erau închisi într-o încăpăre cu gratii și ciment pe jos, fără nimic pe ei și mîncînd dintr-un castron murdar, zăcînd pe jos pe ciment sau pe niște saltele murdare, tratați fără nici un pic de omenie.

Acești copii între 4 și 14 ani trăiau mai rău ca animalele, uni închiși în cuști cu gratii, nu au fost niciodată scoși afară la aer, la soare, copii emaciați de foame, chinuți de boală și de handicap, sălbăticiți, deoarece nimeni, absolut nimeni nu i-a învățat nimic, nu i-a mîngîiat niciodată, nu le-a întins o mîna caldă, omenească. Nu au cunoscut decît vocea autoritară a îngrijitorilor și furtunul cu apă rece cu care de la distanță, ca pe o gloată de animale, îi spăla de excremente o dată pe zi (...)

Tribuna

COTIDIAN INDEPENDENT DIN JUDEȚUL SIBIU

Anul CVI.

nr. 230

Joi

18
octombrie

1990

4 pagini

1 leu

Ce spune străinătatea despre condiția copiilor handicapați din România

Către,

dl. președinte Ion Iliescu,

dl. prim-ministru Petre Roman,

dl. ministru al sănătății, Bogdan Marinescu,

Transmiterea în ultimul timp prin mai multe posturi de televiziune din Occident și în presa a unor reportaje realizate la „Centrele de reabilitare” și căminele de copii handicapați din România a provocat aici o reacție uriașă, o vie emoție și o profundă neliniște cu privire la soarta acestor neajutorați.

Faptul că la aproape un an de la evenimentele din decembrie 1989 nu s-a întreprins încă nimic care să amelioreze soarta lor ne umple de mîhnire și ne determină să ne adresăm Domniilor Voastre atrăgînd atenția asupra imaginii total negative care se răsfrînge asupra întregii țări din cauza lipsei de preocupare arătată de autoritățile românești pentru rezolvarea acestui caz zguduitoare.

După datele anunțate chiar în România, numărul copiilor aflați în situația citată se ridică la 130.000. Este evident că problema nu poate fi soluționată în unitățile respective căci nu există nici competență la nivel local sau regional și nici resurse materiale suficiente. De aceea noi apreciem că guvernul român trebuie să-și ia răspunderea cu cea mai mare urgență și să considere preocupa-

rea pentru soarta acestor copii prioritară.

În buna intenție de a ne aduce sprijinul cu ajutoare concrete în material și asistență calificată medicală, noi considerăm că în același timp cu alte măsuri, reorganizarea la nivel național a întregii rețele medicale legate de acest sector, trebuie să se facă în cel mai scurt timp de către autoritățile competente din țară. Inventarierea urgentă a necesităților de acolo cu colaborare internațională ar grăbi pe scară largă demararea acestei acțiuni.

Începutul trebuie să se facă însă în țară cu informarea completă, corectă și deschisă a publicului larg pentru a se crea un curent de opinie favorabilă acestor oropsiți care, după cîte ni s-au arătat, în multe cazuri pot fi recuperați pentru a deveni oameni normali.

O sensibilizare cu mijloace adecvate și de către persoane competente a acestei populații ar da, sîntem siguri, rezultate. Autoritățile nu trebuie să lase să se perpetueze prejudecăți și mentalități greșite despre handicapați — ca în regimul trecut de tristă amintire — că aceștia trebuie ținuti ascunși și izolați, ca o rușine de care să nu se știe nimic pentru a nu strica prestigiul țării.

Este greu de crezut ca din țările occidentale să se găsească voluntari care să meargă în România și să se ocupe de cazuri individuale de copii handicapați.

orfani sau abandonati și să nu se găsească și în rîndul populației românești astfel de oameni.

Acțiunea autorităților centrale românești trebuie să aibă un caracter unitar și să se adreseze întregii populații a țării, care să implice forțe din toate categoriile sociale, indiferent de apartenența politică, de confesiune sau naționalitate.

Organizațiile umanitare din multe țări, Suedia inclusiv, sînt gata să se angajeze mai mult decât au făcut-o pînă acum să intervină; dar acțiunea lor ar fi mai eficientă dacă din România s-ar lansa — concomitent cu alte măsuri — și un apel către guvernele lumii în care să se concretizeze necesitățile de prim ordin în cadrul unui program bine alcătuit.

Membrii asociației noastre, una din cele mai mari din vest, vor sprijini autoritățile suedeze în toate acțiunile pe care acestea le vor întreprinde pe plan umanitar, atît material cît și prin voluntari, în rezolvarea acestei probleme grave.

Ideea care stă la baza demersului nostru este pur umanitară și gîndurile pe care vi le adresăm au emanat din profunda noastră convingere că și acești copii sînt membri ai societății umane și au dreptul la viață ca noi toți ceilalți.

Comitetul Asociației Culturale a Românilor din Stockholm — Suedia
Stockholm, 12 octombrie 1990

Ce afirmă autoritățile românești

Cei care rămîn insensibili la problemele copiilor și-au pierdut încrederea în viitorul omenirii. Din acest punct de vedere întâlnirea noastră, prima realizată în istorie, este o dovadă vie că sîntem încă încrezători în viitor.

Din nefericire, în România, am moștenit o situație tragică de la vechile regimuri. Ca urmare a unei politici greșite, un număr mare de copii au fost neglijăți și mă gîndesc în primul rînd la orfani și handicapați. Și ei fac parte din societatea noastră. Le deplîngem suferințele și sîntem gata să depunem toate eforturile pentru a depăși situația cu care ne confruntăm.

Realitatea, oricît ar fi ea de crudă, trebuie privită în față, căci într-o societate deschisă și liberă o astfel de tragedie nu mai poate fi ascunsă.

În efortul său de a pune capăt acestei situații, poporul român s-a simțit încurajat și sprijinit de țările prietene. Am fost impresionați de această solidaritate și exprimăm grațitudinea noastră profundă tuturor celor care au manifestat interes pentru problemele noastre. Sîntem, însă, conștienți că nouă ne revine responsabilitatea efortului principal. (...)

Vrem să construim un sistem educațional axat pe dezvoltarea individuali-

tății umane în condiții de libertate și demnitate, și din acest punct de vedere, declarația și programul de acțiune pe care urmează să le adoptăm ne vor fi un ghid valoros în realizarea acestei politici.

Știm că mai avem încă multe de făcut în această privință în soluționarea problemelor cu care ne confruntăm zi de zi. Am vrea să învățăm și din experiențele celorlalți, să sensibilizăm opinia publică și autoritățile față de importanța și urgența rezolvării problematiceii copilului. (...) (Ion Iliescu — Alocuțiune la Conferința Mondială consacrată condiției copilului).

